

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6046-6048/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย ส. โจทก์ร่วม นางสาว น. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 370, ป.อ. มาตรา 397

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเปิดร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลทั่วไป ให้บริการทุกวันตั้งแต่เวลา 17 ถึง 24 นาฬิกา ที่ตั้งร้านอยู่ติดแนวรั้วด้านหลังบ้านของโจทก์ร่วม ร้านมีสภาพเปิดโล่งไม่มีฝาผนัง เมื่อเปิดทำการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ย่อมเป็นสถานที่ที่เชื่อเชิญให้ประชาชนทั่วไปสามารถเดินเข้าไปใช้บริการ ต่อเมื่อจำเลยปิดร้านหรือหมดเวลาให้บริการบริเวณดังกล่าวจึงจะสิ้นสภาพของสาธารณสถาน ตามช่วงเวลาขณะเกิดเหตุร้านของจำเลยจึงถือเป็นสาธารณสถาน โดยร้านเปิดเพลงให้ลูกค้าที่นั่งภายในและภายนอกฟัง การเปิดเพลงเพื่อประโยชน์ในกิจการร้านค้า ย่อมต้องคำนึงถึงความเดือดร้อนของประชาชนผู้พักอาศัยในละแวกใกล้เคียง การที่ร้านจำหน่ายสุราของจำเลยเปิดเพลงเสียงดังจนเกินค่ามาตรฐาน ย่อมส่งผลเป็นการรบกวนและสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่โจทก์ร่วมจนเกินสมควร ป.อ. มาตรา 397 วรรคสอง องค์ประกอบความผิดในส่วนนี้คือ ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในสาธารณสถาน ดังนั้น แม้ผลจากการกระทำความผิดจะเกิดในที่ใด ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะหรือที่รโหฐานก็ถือเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

คำพิพากษา

คดีทั้งสามสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยทั้งสามสำนวนว่า จำเลย โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องจำเลยทั้งสามสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 370, 397 และให้นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีทั้งสามสำนวนต่อกัน จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นายสมชาติ ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมได้รับความกระทบกระเทือนต่อสุขภาพอนามัยและสภาพจิตใจ ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากการกระทำของจำเลยที่ดำเนินธุรกิจขายเหล้าเบียร์ โดยเปิดเสียงเพลงเสียงดนตรีด้วยเครื่องขยายเสียงและลำโพงเป็นเงิน 40,000 บาท แก่โจทก์ร่วมพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า โจทก์ร่วมไม่ได้รับความเสียหาย จำเลยไม่ได้เปิดเสียงเพลงหรือดนตรีจากเครื่องขยายเสียงและลำโพงที่ทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนที่จะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและส่งผลต่อสุขภาพอนามัยและจิตใจของโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 370, 397 วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดฐานส่งเสียงทำให้เกิดความอื้ออึง ทำให้ประชาชนเดือดร้อนโดยไม่มีเหตุอันสมควร กับฐานทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณสถาน เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณสถานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบท

ที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระหนงละ 1 เดือน รวม 13 กระหนง เป็นจำคุก 13 เดือน กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 40,000 บาท นับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 40,000 บาท นับแต่วันที่ 2 กันยายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 40,000 บาท นับแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญ จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 วรรคหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความ อื้ออึง ทำให้ประชาชนเดือดร้อนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ลงโทษฐานทำให้ผู้อื่น ได้รับความเดือดร้อนรำคาญ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับกระหนงละ 5,000 บาท รวม 13 กระหนง เป็นปรับ 65,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นให้ยก คดีแพ่งในส่วนของดอกเบี้ยให้ จำเลยชำระในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็น พระราชกฤษฎีกาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามขอ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัย ว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติในชั้นฎีกาว่า โจทก์ร่วมพักอาศัยอยู่ซอยลาดพร้าว 71 มาตั้งแต่ปี 2548 จนถึงปัจจุบัน ช่วงปลายปี 2562 มีการก่อสร้างตลาด อ. บริเวณที่ดินข้างเคียง และเปิดให้บริการ เป็นร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รวม 9 ร้าน ตั้งอยู่เรียงกันตลอดแนวรั้วหลังบ้าน ของโจทก์ร่วม โดยร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของจำเลย ชื่อร้าน ด. ตั้งอยู่ที่ ตลาด อ. ซอยโชคชัย 4 ซอย 2 ติดกับรั้วด้านหลังบ้านของโจทก์ร่วม ร้าน ด. ของจำเลยเริ่มเปิด ให้บริการตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2563 เป็นต้นมา และเปิดให้บริการทุกวันตั้งแต่วเวลาประมาณ 17 นาฬิกา ถึง 23 นาฬิกา เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2563 นางอัมพร เจ้าหน้าที่สำนักงานเขตวังทองหลาง เข้าตรวจวัดระดับเสียงที่บ้านของนายดอน เพื่อนบ้านโจทก์ร่วม ในซอยลาดพร้าว 71 พบว่ามี ระดับเสียงถึง 19.30 ถึง 22.90 เดซิเบลเอ ซึ่งเกินกว่า 10 เดซิเบลเอ อันเป็นค่ามาตรฐาน เสียงรบกวนตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ได้มีหนังสือแจ้งให้ตลาด อ. และร้าน ด. ของจำเลยแก้ไขปัญหาเสียงดังที่เกิดขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ร่วมว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นอนุญาตให้รวมการพิจารณาเป็นสำนวนเดียวกันกับสำนวนคดี หมายเลขแดงที่ อ 2648/2565 และคดีหมายเลขแดงที่ อ 2647/2565 ของศาลชั้นต้น โดยสำนวน คดีนี้เป็นสำนวนหลัก เนื่องจากคดีทั้งสามสำนวนมีผู้เสียหายและจำเลยเป็นคู่ความเดียวกัน มูลคดี เดียวกัน พยานหลักฐานชุดเดียวกัน เหตุแห่งการกระทำความผิดเกิดในระยะเวลาต่อเนื่องกัน ซึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งถึงถ้อยคำสำนวนต่อไปให้รวมไว้ในสำนวนคดีนี้ ให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยทั้งสามสำนวนว่าจำเลย และเรียกโจทก์ร่วมทั้งสามสำนวนว่าโจทก์ร่วม การ ระบุชื่อคู่ความ รายละเอียดแห่งการกระทำความผิดตามฟ้องทั้งสามสำนวน ข้อต่อสู้สาร การกระทำความผิดแต่ละกรรม ทนายจำเลยเป็นคนเดียวกันทุกสำนวน และจำเลยได้เคยยื่นคำคู่ความ และเอกสารไว้ระบุเลขคดีหลักนี้เพียงเลขเดียวโดยโจทก์และโจทก์ร่วมก็ไม่ได้คัดค้าน ต่อมาเมื่อ

ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาจึงออกหมายเลขคดีแดงเป็น 3 เลขคดี เพื่อให้ตรงกับสารบบคดีที่มีคำพิพากษาไปแล้วทั้งสามสำนวน แม้เนื้อหาตามฟ้องอุทธรณ์มิได้ระบุถึงสำนวนคดีหนึ่งคดีใดโดยเฉพาะ หรือไม่ได้ใส่เลขคดีให้ครบถ้วน แต่เมื่ออ่านฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยทั้งฉบับแล้วย่อมสามารถเข้าใจได้ว่า จำเลยอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่วินิจฉัยและมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องทั้งสามสำนวน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงไม่เกินคำขอและไม่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้กล่าวในฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีมาทั้งสามสำนวนนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของโจทก์ร่วมในส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่โจทก์ร่วมฎีกาว่า อุทธรณ์ของจำเลยเคลือบคลุม ไม่ระบุว่าโต้แย้งคำพิพากษาในส่วนใดนั้น เห็นว่า ฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ไม่ว่าจะเป็นในส่วนการรับฟังพยานหลักฐานหรือดุลพินิจในการกำหนดโทษและค่าสินไหมทดแทนไว้ชัดเจนแล้ว ซึ่งในชั้นอุทธรณ์โจทก์ร่วมก็ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ แต่กลับไม่ได้แย้งในคำแก้อุทธรณ์ว่าอุทธรณ์จำเลยเคลือบคลุมแต่อย่างใด ฎีกาของโจทก์ร่วมข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ร่วมประการสุดท้ายว่า การกระทำของจำเลยถือเป็นความผิดที่กระทำในสาธารณสถานหรือไม่ เห็นว่า แม้ร้าน ด. เป็นสถานที่เช่าของจำเลย แต่ก็เปิดเป็นร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือร้านเหล้าแก่บุคคลทั่วไปที่ตลาด อ. โดยเปิดให้บริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 17 ถึง 24 นาฬิกา ที่ตั้งร้านอยู่ติดแนวรั้วด้านหลังบ้านของโจทก์ร่วม ร้านมีสภาพเปิดโล่ง ไม่มีฝาผนัง สภาพทั่วไปเมื่อเปิดทำการคือจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ย่อมเป็นสถานที่เชื่อเชิญให้ประชาชนทั่วไปสามารถเดินเข้าไปใช้บริการนั่งรับประทานอาหารและเครื่องดื่มได้ ต่อเมื่อจำเลยปิดร้านหรือหมดเวลาให้บริการในแต่ละวันแล้วเท่านั้น บริเวณดังกล่าวจึงจะสิ้นสภาพของสาธารณสถาน ดังนั้น ตามช่วงเวลาขณะเกิดเหตุร้าน ด. ของจำเลยจึงถือเป็นสาธารณสถาน ซึ่งจำเลยก็ได้เบิกความตอบโจทก์ถามค้านรับว่า ร้านจะเปิดเพลงให้ลูกค้าที่นั่งภายในร้านและนอกร้านฟัง ดังนั้นการเปิดเพลงเพื่อประโยชน์ในกิจการค้าย่อมต้องคำนึงถึงความเดือดร้อนของประชาชนผู้พักอาศัยละแวกใกล้เคียง การที่ร้านจำหน่ายสุราของจำเลยเปิดเพลงเสียงดังจนเกินค่ามาตรฐาน ย่อมส่งผลเป็นการรบกวนและสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่โจทก์ร่วมจนเกินสมควร ทั้งนี้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำความผิดโดยประการใดๆ ต่อผู้อื่น อันเป็นการกระทำให้ได้รับความเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษ..." และบัญญัติเหตุฉกรรจ์ไว้ในวรรคสอง ซึ่งต้องระวางโทษหนักขึ้นว่า "ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำให้ในที่สาธารณสถาน ต้องระวางโทษ..." องค์ประกอบความผิดในส่วนนี้คือผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในสาธารณสถาน ดังนั้น แม้ผลจากการกระทำความผิดจะเกิดในที่ใด ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะหรือที่รโหฐานก็ถือเป็นความผิดสำเร็จแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยเปิดเพลงเสียงดังในร้านซึ่งเป็นสถานที่เช่าของจำเลย ผลของการกระทำเกิดแก่โจทก์ร่วมซึ่งอยู่ภายในบ้านพักอันเป็นที่รโหฐาน ไม่ใช่การกระทำความผิดในสาธารณสถานนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ร่วมข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษฐานทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญในสาธารณสถานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับกระหนก 6,000 บาท รวม 13 กระหนก เป็นปรับ 78,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ยุพา วงศ์ทองทิว · อรพงษ์ ศิริกานต์นนท์ · นัยนาธ จันทรจำเริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6046-6048/2567>